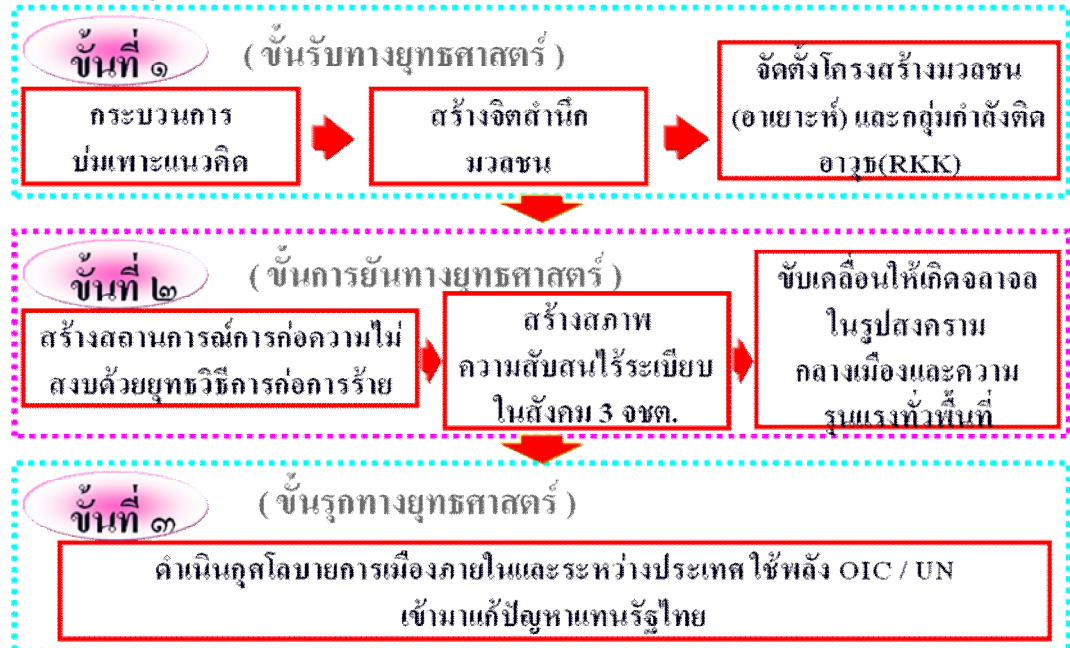

ผนวก ก

ยุทธศาสตร์ ๓ ขั้น หรือ ยุทธศาสตร์ ๓ ก้าว

ยุทธศาสตร์ของขบวนการ BRN Coordinate (ยุทธศาสตร์ ๓ ขั้น)

เป้าหมายของยุทธศาสตร์ของขบวนการ BRN Coordinate : ปลดปล่อย ๓ จขต. ออกจากประเทศไทย

๑. ยุทธศาสตร์ของขบวนการก่อเหตุรุนแรง ตามกรอบทฤษฎีของ โง เหงียน เกียบ ในทฤษฎีของสงคราม ประชาชน เรียกว่า “ยุทธศาสตร์ ๓ ขั้น” หรือ “ยุทธศาสตร์ ๓ ก้าว” คือ

๑.๑ ยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๑ (ขั้นรับทางยุทธศาสตร์) คือ ขั้นของการบ่มเพาะแนวคิด, สร้างจิตสำนึกแล้วจัดตั้งโครงสร้างมวลชน (อาเยะห์) และกองกำลังติดอาวุธ (RKK)

๑.๒ ยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๒ (ขั้นยันทางยุทธศาสตร์) คือ สร้างสถานการณ์ความรุนแรงด้วยยุทธวิธี ก่อการร้าย สร้างสภาพความสับสนไร้ระเบียบในพื้นที่และขับเคลื่อนให้เกิดการจลาจลในรูปสงครามกลางเมืองและความรุนแรงทั่วพื้นที่ เป็นสงครามที่นำไปสู่การทำลายระบบแห่งรัฐ ทำลายระบบการปกครอง ลดความน่าเชื่อถือเจ้าหน้าที่รัฐ ทำให้เจ้าหน้าที่รัฐถูกเกลียด ถูกประณาม ถูกระแวงหรือถูกต่อต้าน ทำให้เห็นว่า เจ้าหน้าที่รัฐอ่อนแอ ซึ่งเป็นการทำลายระบบการปกครอง ทำลายระบบเศรษฐกิจ แหล่งเงินทุน ที่เข้ามาลงทุนในพื้นที่นั้น มาจากนอกพื้นที่ แต่ไม่มีการเข้ามาลงทุนใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคได้เลย เงินที่หมุนเวียนอยู่ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคได้ เป็นเงินงบประมาณแห่งรัฐทั้งสิ้น เป็นรายจ่ายของรัฐทั้งหมด นี่คือการทำลายระบบเศรษฐกิจและสังคม ขบวนการก่อเหตุรุนแรงจะควบคุมสังคมด้วยการสร้างภาวะของความหวาดกลัว หวาดระแวง ถ้า

รัฐไม่สามารถยับยั้งได้ ก็ไม่สามารถที่จะรุกรานทางการเมืองหรือควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ เจ้าหน้าที่ก็ไม่สามารถเข้าไปคุยกับชาวบ้านได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น ยุทธวิธีต้องเข้มแข็ง เพื่อหยุดยั้งสิ่งเหล่านี้ และลดเหตุร้ายรายวัน

๑.๓ ยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๑ (ขั้นรุกรานยุทธศาสตร์) คือ ดำเนินกลยุทธ์บายการเมืองภายในและระหว่างประเทศ ใช้พลังขององค์กรมุสลิมโลกและ/หรือองค์การสหประชาชาติ (OIC/UN) เข้ามาแก้ปัญหาแทนรัฐไทย ทำการสื่อสารข้อมูลต่างๆ ที่เกิดขึ้นใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ออกสู่ประชาคมระหว่างประเทศ ผ่าน OIC เพื่อที่จะให้ UN เข้ามาแก้ปัญหา ขบวนการก่อเหตุรุนแรงรู้ว่า ไม่สามารถที่จะต่อสู้กับอำนาจรัฐไทยได้ และไม่สามารถปลดปล่อยหรือขับไล่กำลังทหารของรัฐไทยได้ แต่กรณีตัวอย่างที่เกิดขึ้นกับประเทศติมอร์ตะวันออกทำให้ขบวนการก่อเหตุรุนแรงมองเห็นว่า สามารถทำได้ถ้าต่างประเทศเข้ามาแทรกแซง รัฐจึงต้องทำความเข้าใจว่าทำไมขั้นที่ ๒ จึงมีความหมาย วันนี้ขบวนการก่อเหตุรุนแรงเดินมาสู่ขั้นที่ ๒ ของการสร้างสถานการณ์ก่อการร้าย แต่สภาพความไร้ระเบียบยังไม่เกิด รัฐยังสามารถควบคุมไว้ได้ แต่ขบวนการก่อเหตุรุนแรงก็พยายามที่จะทำให้ OIC เข้ามาดูแลปัญหาที่เกิดขึ้น

๒. องค์การสหประชาชาติ (United Nation - UN) จัดประเทศไว้ ๓ ระดับ คือ

๒.๑ ระดับแรก คือ รัฐเข้มแข็ง (Strong State) ซึ่ง UN จะ ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยว

๒.๒ ระดับที่สอง คือ รัฐอ่อนแอ (Weak State) ถ้าประชาคมระหว่างประเทศประกาศว่าเป็นรัฐอ่อนแอ UN จะหาสาเหตุทันทีว่า รัฐนี้อ่อนแอมาจากสาเหตุอะไร ความอ่อนแอของรัฐ เกิดจากสาเหตุ ๓ ประการ คือ

๒.๒.๑ เกิดจากการขัดแย้งด้วยการรบ (Armed Conflict)

๒.๒.๒ เกิดจากประชาชนลุกขึ้นต่อต้าน (People Apprizing)

๒.๒.๓ เกิดจากสภาวะทางเศรษฐกิจ (Economic)

๒.๓ ระดับที่สาม คือ รัฐที่ล้มเหลว (Fail State) ไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ และจะขับเคลื่อนเป็นสงครามกลางเมือง เกิดสภาพความไร้ระเบียบ เกิดสภาพอนาธิปไตย เกิดสภาพการฆ่าฟันกันไปหมด

ถ้ารัฐอ่อนแอเกิดจากสภาวะทางเศรษฐกิจ (Economic) ก็จะมีการเข้าไปแทรกแซงหรือให้การช่วยเหลือโดย UN , UNICEF, องค์การอาหาร เพื่อให้รัฐดำรงอยู่ได้ แต่ถ้ารัฐอ่อนแอจากการขัดแย้งด้วยการรบ (Armed Conflict) หรือ จากการที่ประชาชนลุกขึ้นต่อต้าน (People Apprizing) ก็จะไม่เข้าไปแทรกแซงจนกว่ารัฐนั้นจะเคลื่อนไปสู่ความเป็นรัฐที่ล้มเหลว ถ้าหากรัฐบาลไม่ระวังตรงนี้ ก็จะเข้าทางผู้ยุทธศาสตร์สุดท้ายในขั้นที่ ๓ ของขบวนการก่อเหตุรุนแรง ซึ่งปัจจุบัน

ขบวนการก่อเหตุรุนแรงพยายามโยงเข้าสู่ OIC เช่น การยกเหตุการณ์ตากใบ, กรือเซะ, ไร้อปาเย, ยะผา- กาเซ็ง, สุลaiman ฯลฯ มาเป็นประเด็นในการต่อสู้

๓. ในพื้นที่จังหวัดปัตตานี เนื่องจากเป็นพื้นที่ราบ จึงมักเกิดเหตุลอบยิง (Assassinate) อยู่บ่อยครั้ง สร้างความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับประชาชนส่วนในพื้นที่จังหวัดยะลา และจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นพื้นที่ป่าเขา ขบวนการก่อเหตุรุนแรงจะปฏิบัติการทางทหารเป็นหลัก ถ้า OIC เข้ามารับเรื่องปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ก็จะประกาศว่าเป็นรัฐอ่อนแอ เพราะมีการขัดแย้งด้วยการรบ และจะคอยจับตาดู การทำงานของรัฐตลอดเวลา ทำให้การแก้ปัญหาของรัฐทำได้ลำบาก รัฐจึงต้องระมัดระวังอย่าให้สะดวกตัวเองล้ม มิฉะนั้นจะเข้าทางขบวนการก่อเหตุรุนแรง ซึ่งมีกระบวนการทางการเมืองดำเนินการอยู่ตลอดเวลา ทั้งการเมืองภายในประเทศและการเมืองระหว่างประเทศ โดยมีการกำหนดตัวบุคคลผู้ดำเนินการที่ชัดเจน อยู่ในต่างประเทศและทำหน้าที่ให้ข้อมูลแก่ OIC

๔. จากยุทธศาสตร์ ๓ ขั้น (ก้าว) ของขบวนการก่อเหตุรุนแรง จึงเป็นโจทย์ให้ต้องคิดว่าจะทำอย่างไร ที่จะหยุดยั้งความสมดุลของผู้ก่อเหตุรุนแรง (Balance of Terrors) ให้ได้ เพราะถ้าทำได้เท่ากับควบคุมสถานการณ์การก่อเหตุร้ายได้ ถ้าในระดับยุทธการ รัฐสามารถหยุดการบ่มเพาะได้ และในระดับยุทธวิธี มีการทำงานการเมืองเชิงลึก สามารถปรับทุกข์ผูกมิตรกับประชาชนอย่างได้ผล ก็จะนำไปสู่การหยุดยั้ง (Freeze) อาละเหาะห์ ได้ในที่สุด

๕. ขบวนการก่อเหตุรุนแรงใช้การก่อการร้าย เพื่อทำลายระบบแห่งรัฐ ซึ่งเป็นเป้าหมายหลัก เป็นสงครามที่เรียกว่า “สงครามอสมมาตร” มวลชนที่ขบวนการก่อเหตุรุนแรงใช้ในการต่อต้านรัฐเริ่มหมดไปตั้งแต่ปี ๒๕๕๐ โดยก่อนหน้านี้ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีผู้ชุมนุมประท้วงจำนวน ๕๕ ม็อบ แต่ละม็อบพยายามดึงรัฐเข้าสู่ความรุนแรงทั้งหมด หลอกล่อให้เจ้าหน้าที่เข้าสลายการประท้วง ถูกรัฐหลงทาง เท่ากับ ถูกดึงเข้าสู่วงจรแห่งความรุนแรงทันที แล้ว OIC ก็จะเข้ามาแทรกแซง บางครั้งขบวนการปลุกม็อบใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง แล้วเขียนป้าย “The Killer of Soldier” ชูป้ายไปเรื่อยๆ เมื่อผู้สื่อข่าวมาถ่ายภาพ ภาพเหล่านั้นก็จะไปปรากฏอยู่หน้าห้องประชุมของ OIC นั่นคือ ขบวนการอาศัยสื่อของรัฐนำไปสู่ OIC ซึ่งรัฐต้องระวัง คือ รัฐ

ต้องรู้เท่าทันขบวนการในเรื่องของการใช้สื่อหรือการปฏิบัติการข่าวสาร การใช้ยุทธวิธีก่อการร้าย การข่มขู่ให้รัฐหรือไทยพุทธใช้กำลัง เพื่อดึงรัฐเป็นคู่ต่อสู้กับมลายูมุสลิม การก่อการจลาจลเพื่อพัฒนาไปสู่สงครามกลางเมือง ระหว่าง เชื้อชาติ พัฒนาไปสู่สงครามศาสนา แล้วขยายผลทางการเมืองไปสู่ OIC และ UN เพื่อให้นานาชาติสนับสนุน เห็นชอบในความชอบธรรมของการจัดตั้งรัฐใหม่ที่มีอัตลักษณ์เฉพาะด้านชาติพันธุ์และศาสนา

ผนวก ข

การเมืองนำการทหาร

การเมือง คำจำกัดความของการเมืองที่ชัดเจนและรัดกุมมากที่สุดโดยนัยที่ได้กล่าวไป นี้พิจารณาได้จากทัศนะของชยอนันต์ สมุทวณิช (๒๕๑๗, ๖๑) ที่ว่า การเมืองเป็นเรื่องเกี่ยวกับรูปของรัฐและการจัดระเบียบความสัมพันธ์ภายในรัฐ ระหว่างผู้ปกครองและผู้ถูกปกครอง โดยเมื่อสังคมมนุษย์ยังมีความจำเป็นที่จะต้องมีรัฐบาล คนเราจึงต้องแบ่งออกเป็นสองพวกใหญ่ๆ คือ ผู้ที่ทำหน้าที่บังคับกับผู้ถูกบังคับเสมอผู้เรียบเรียงได้รวบรวมและประมวลคำนิยามหรือความหมายของคำว่า การเมือง มานำเสนอโดยจำแนกได้เป็น ๖ กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มแรก การเมืองเป็นเรื่องของอำนาจ โดยเป็นการต่อสู้กันเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจและอิทธิพลในการบริหารกิจการบ้านเมือง โดยคำนิยามของการเมืองในเชิงอำนาจที่น่าสนใจอันหนึ่งที่ได้ให้คำอธิบายที่ชัดเจนมากได้แก่นิยามของ เพนนอกและสมิท (Pennock and Smith ๑๙๖๔, ๕) ที่กล่าวว่า การเมือง หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับอำนาจ สถาบันและองค์กรในสังคม ซึ่งได้รับการยอมรับว่ามีอำนาจเด็ดขาดครอบคลุมสังคมนั้น ในการสถาปนาและทำนุรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม มีอำนาจในการทำให้จุดประสงค์ร่วมกันของสมาชิกในสังคมได้บังเกิดผลขึ้นมา และมีอำนาจในการประนีประนอมความคิดเห็นที่แตกต่างกันของคนในสังคม

อีกหนึ่งคำนิยามการเมืองที่ถือได้ว่าครอบคลุมและช่วยให้เห็นภาพความเกี่ยวพันของการเมืองกับบุคคลในสังคมได้แก่ ฌรงค์ สินสวัสดิ์ (๒๕๓๕, ๓) ที่กล่าวว่า การเมืองเป็นการต่อสู้ช่วงชิง การรักษาไว้และการใช้อำนาจทางการเมือง โดยที่อำนาจทางการเมืองหมายถึง อำนาจในการที่จะวางนโยบายในการบริหารประเทศหรือสังคม อำนาจที่จะแต่งตั้งบุคคลเพื่อช่วยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ และ อำนาจที่จะใช้ข้าราชการ งบประมาณหรือเครื่องมืออื่นๆ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ แนวการมองการเมืองเป็นเรื่องของอำนาจ (Power Approach) ดังที่ได้ยกตัวอย่างไปนี้เป็นแนวทางการศึกษาหนึ่งที่ได้รับการนิยมนิยมชมชอบในหมู่นักรัฐศาสตร์และนัก สังคมศาสตร์ทั่วไป ที่เห็นว่าการเมืองเป็นเรื่องหรือมีบริบทเกี่ยวกับการใช้อำนาจเพื่อการ ปกครองประชาชน ก็มักให้คำนิยามของการเมืองว่าเป็นปฏิสัมพันธ์ในเชิงการใช้อำนาจของรัฐบาลปิตัย ต่อผู้อยู่ใต้อำนาจ ซึ่งก็คือประชาชนนั่นเอง โดยคำนิยามเช่นนี้ สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ออกมาจากสถาบันทางการเมือง ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายนิติบัญญัติที่ทำหน้าที่ในการตรากฎหมายต่าง ๆ เพื่อบังคับใช้ มาจากรัฐบาลในรูปของนโยบายสาธารณะ (Public Policies) โครงการพัฒนา (development program) และงานต่างๆ ที่ประกอบขึ้นหรือดำเนินไปโดยภาคราชการ รวมไปถึงการตัดสินใจหรือข้อพิพาทที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลต่อบุคคล และบุคคลกับรัฐ จึงล้วนแต่เป็นเรื่องที่การเมืองส่งผลกระทบต่อนักศึกษา

และบุคคลทั่วไป โดยบริบทดังกล่าวการศึกษาเรื่องการเมืองและการปกครองของประเทศ จึงเป็นสิ่งที่ถูกบรรจุอยู่ในแทบทุกสาขาวิชาในระดับอุดมศึกษาให้นักศึกษาได้ ร่ำเรียน ทำความรู้จักความเข้าใจ ในฐานะที่อย่างน้อยก็เป็นสมาชิกคนหนึ่งในสังคม และเป็นความรู้หนึ่งที่ประเทศที่ปกครองโดยระบอบประชาธิปไตยสมควรส่งเสริมให้ แก่พลเมืองของรัฐ เพื่อประโยชน์เป็นพื้นฐานของการมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองในระบอบ ประชาธิปไตย

นักรัฐศาสตร์บางท่านมองว่า แท้จริงนั้น การเมืองเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องการต่อสู้แย่งชิงกันของกลุ่มผลประโยชน์ (Interest Group) ที่ดำเนินกิจกรรมทางการเมืองต่างๆ ในอันที่จะแย่งชิงกันเข้าสู่อำนาจการบริหารประเทศ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ให้ผลผลิตจากระบบการเมือง (Political Outputs-ผลผลิตของระบบการเมือง เป็นคำศัพท์เทคนิคทางรัฐศาสตร์ตามทัศนะของอีสตัน (David Easton) นักรัฐศาสตร์อเมริกัน ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของแนวคิดทฤษฎีการเมืองเชิงระบบ (the Systems Theory) อันได้แก่ นโยบาย กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ โครงการหรือแผนงานพัฒนาของภาครัฐ และภาคราชการ ซึ่งผลในทางที่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มของตนมากที่สุด เราเรียกการวิเคราะห์การเมืองแนวทางนี้ว่าเป็น การวิเคราะห์เชิงกลุ่มผลประโยชน์ ซึ่งดูไปก็เป็นส่วนสำคัญหนึ่งของแนวการมองการเมืองเชิงอำนาจที่จะกล่าวถึง ต่อไป ความหมายของการเมืองในมุมมองนี้ จึงเป็นการเมืองการเมืองคือการที่บุคคลใดหรือกลุ่มใดในสังคม ซึ่งอาจมีผลประโยชน์ร่วมกัน หรือขัดกันก็ตาม หรือมีความเห็นเหมือนกันหรือไม่เหมือนกันก็ตาม มาทำการต่อสู้เพื่อสรรหามวลคนมาทำหน้าที่ในการปกครองและเพื่อให้ได้มาซึ่ง อำนาจที่จะให้เขาสามารถตัดสินใจในเรื่องของส่วนรวมได้โดยชอบธรรม ซึ่งจัดเป็นแนวที่นักรัฐศาสตร์เชิงพฤติกรรมการเมือง (Political Scientist) นิยมกัน

กลุ่มที่สอง มองว่า การเมืองเป็นเรื่องของการจัดสรรทรัพยากรของรัฐหรือสิ่งที่มีคุณค่าทางสังคม ดังเช่นมุมมองของอีสตัน (David Easton) ซึ่งได้อธิบายไว้ว่า การเมือง เป็นการใช้อำนาจหน้าที่ในการจัดสรรแจกแจงสิ่งที่มีคุณค่าต่าง ๆ ให้กับสังคมอย่างชอบธรรม (The authoritative allocation of values to society) ความหมายของการเมืองดังที่ยกตัวอย่างมานี้ เป็นนิยามที่ได้รับการยอมรับอย่างสูงจากสำนักพหุนิยม (Pluralism) อย่างไรก็ดี ชัยอนันต์ สมุทวณิช (๒๕๓๕, ๔-๕) อธิบายว่า เราจะใช้ความหมายการเมืองดังกล่าวนี้ได้ก็ต่อเมื่อ ในสังคมนั้น ๆ บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้อง ซึ่ง ได้รับผลกระทบจากทั้งทางตรงและทางอ้อม มีความเห็นพ้องต้องกันและยอมรับในกติกาที่กำหนดการใช้อำนาจเพื่อแบ่งปันสิ่ง ที่มีคุณค่าเท่านั้น ส่วนในสังคมที่ยังไม่มีความเห็นพ้องต้องกันเกี่ยวกับกติกาการกำหนดสิ่งที่มี คุณค่าในสังคม ชัยอนันต์ อธิบายว่า การเมืองยังคงเป็นเรื่องของการแข่งขันกันเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการแบ่งปัน คุณค่าที่ให้ประโยชน์แก่ฝ่ายตนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หรือ “The competition for the authority to determine the authoritative allocation of values to society” โดยนัยเช่นนี้ การเมืองจึงมีสองระดับ ระดับแรก การเมืองอยู่ภายใต้การแข่งขัน

ขัดแย้งของฝ่ายต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมืองที่ทุกๆ ฝ่ายยอมรับได้ ในขณะที่การเมืองในความหมายอย่างแรกดังทัศนะของนักคิดกลุ่มพหุนิยมที่ได้กล่าวไปแล้ว จะยอมรับในจุดเน้นว่า รัฐ เป็นการรวมกันหรือประกอบกันของกลุ่มหลากหลายในสังคม และรัฐมิได้เป็นเครื่องมือทางการบริหาร โดยที่มิได้เป็นตัวกระทำทางการเมือง (actors) ที่จะชี้นำการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจ แต่รัฐเป็นเพียงรัฐบาล (State as government) ที่ทำหน้าที่เพียงเอื้ออำนวยความสะดวกในการแข่งขันกันของกลุ่มหลากหลายเท่านั้น (ชัยอนันต์ สมุทวณิช ๒๕๓๕, ๖) นอกจากนี้ คำนิยามการเมืองในกลุ่มที่สอง ซึ่งได้รับการกล่าวถึงอย่างสูงยิ่งได้แก่ ทัศนะของลาสเวลล์ (Harold D. Lasswell) ที่กล่าวว่า การเมือง เป็นเรื่องของการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลและผู้มีอิทธิพล และการเมืองเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับว่า ใคร ทำอะไร เมื่อไร และอย่างไร (Politics is, who gets “What”, “When” and “How”)

กลุ่มที่สาม มองว่า การเมืองเป็นเรื่องของความขัดแย้ง ทั้งนี้เนื่องจากทรัพยากรของชาติที่มีอยู่อย่างจำกัด ขณะที่ผู้คนซึ่งต้องการใช้ทรัพยากรนั้นมีอยู่มากและความต้องการใช้ไม่มีขีดจำกัด การเมืองจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการที่คนในสังคมไม่อาจตกลงกันได้หรือ เกิดมีความขัดแย้งขึ้น อย่างไรก็ดี การมองการเมืองในลักษณะนี้มีข้อได้เปรียบอยู่มากกว่า หากไม่อาจยุติข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นได้ บ้านเมืองย่อมตกอยู่ในสภาวะยุ่งยากวุ่นวาย ต่อมาจึงมีผู้ให้มุมมองการเมืองใหม่ว่าเป็นเรื่องของการประนีประนอมความขัดแย้งมากกว่าเป็นเรื่องของความขัดแย้ง

กลุ่มที่สี่ มองว่าการเมืองเป็นเรื่องของการประนีประนอมผลประโยชน์ เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้เกิดความขัดแย้งจากการดำเนินงานทางการเมืองที่ไม่มีทางออก

กลุ่มที่ห้า ถือว่าการเมืองเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับรัฐและการบริหารประเทศในกิจกรรมหลัก ๓ ด้านคือ งานที่เกี่ยวกับรัฐ การบริหารประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับนโยบาย และการอำนวยความสะดวกในการบริหารราชการแผ่นดินซึ่งเป็นการควบคุมให้มีการดำเนินงาน ตามนโยบาย ซึ่งหากพิจารณาให้ละเอียดแล้ว การเมืองโดยนัยยะความหมายประการนี้ เป็นเรื่องที่คาบเกี่ยวกับการเมืองในความหมายเชิงอำนาจ ซึ่งก็เป็นเพราะอำนาจทางการเมืองนั้น ได้ถูกนำไปใช้ผ่านกระบวนการนโยบายและการแต่งตั้งคัดสรรผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ) ในรูปของอำนาจและการปฏิบัติงานทางการเมืองการปกครอง และแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองและการบริหารหรือการปกครองที่ ยากจะแยกออกจากกัน

กลุ่มที่หก การเมืองเป็นเรื่องของการกำหนดนโยบายของรัฐ กล่าวคือ การเมืองคือกิจกรรมใดใดที่เกี่ยวกับการกำหนดนโยบาย หน่วยงานและเครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในการกำหนดนโยบาย โดยนัยหนึ่ง การเมืองก็คือกระบวนการกำหนดนโยบายของรัฐ นั่นเอง

